

[Justitsministeren]

sager, hvor der er tale om grov kriminalitet. Det mener jeg også opnås ved 4 års grænsen. Man kan sige, at vi vil opnå at få en hel del flere sager med, hvis det var en 3 års grænse. Ja, det vil være så mange, at det ville være en stærk udvidelse af det, vi har i dag, og også en udvidelse i forhold til det, vi havde, inden man for nogle år siden gennemførte de ændringer i straffeloven, som bevirkede, at nævningesager blev mindre. Det er vi tilbageholdende over for, fordi vi jo også skulle opnå noget andet gennem denne lovgivning: at fremme sagerne og ikke forsinke dem.

Men jeg synes, der ligger noget væsentligt i det princip, jeg nævnte, og jeg vil da også gerne sige om den ændring, der fandt sted af straffeloven for disse 3-4 år siden, at en del af de sager, der i mellemtiden er blevet undtaget nævningebehandling, efter den nye formulering vil kunne komme ind igen, f.eks. et groft bankrøveri, uden at det har den karakter, hvor det falder ind under stk. 2 i § 288 som den kvalificerede forbrydelse. Der ligger i dag domme på 4 år og derover, når det drejer sig om to bankrøverier, også uden anvendelse af våben, og det vil altså blive nævningesager i fremtiden. Det er det ikke i dag, og således kunne man nævne også andre tilfælde. Jeg synes, det er rigtigt, at de bliver det.

I forbindelse med spørgsmålet om nævningebehandling har der været rejst to spørgsmål. Det ene gik ud på: skal vi lade nogle sager udgå? Hr. Bjørn Elmquist rejste det ikke som et forslag, men spurgte: er det rigtigt, at narkosager fortsat behandles som nævningesager? Og hr. Leif Hermann rejste spørgsmålet, om økonomiske forbrydelser bør undtages.

Må jeg sige vedrørende de grove narkosager, at jeg synes, det er rigtigt, at de fortsat er nævningesager. Det er jo i særlig grad om disse sager, at vi har debatten. Man svækker beviserne eller fastholder beviserne, og dér synes jeg, der ligger en garanti i, at en række af disse sager eller de største af disse sager behandles som nævningesager.

Derved kan man ikke sige, at nu sidder der en gruppe jurister, der har svækket beviserne. Vi har den garanti, der er meningen med lægdommerinstitutionen og nævningesagsbehandlingen – i dette tilfælde vel – ellers ville det være domsmandssager, men jeg

mener altså, der er en ekstra garanti i, at det er nævningesager.

Med hensyn til spørgsmålet om de økonomiske forbrydelser vil jeg gerne sige, at når de er undtaget, er det ikke, fordi jeg mener, at nævninger ikke ville kunne behandle sager af den karakter, for de bør jo tildannes, når de kommer til retten, på en sådan måde, at de kan gøres forståelige; det bør enhver sag, også når det drejer sig om økonomiske forbrydelser. Tilbageholdenheden skyldes den langstrakthed, der desværre ofte kan være over disse sager. På den anden side kunne jeg selvfølgelig godt se en idé i, at de største sager kunne blive nævningesager; så var der tale om behandling ved én domstol, hvor det bevismæssige skulle behandles, i stedet for, som det nu ofte foregår, ved to domstole, når sagerne ankes. Jeg har ikke spor imod, at vi ser på spørgsmålet, men har altså bare nævnt, at begrundelsen er den, som jeg kom med her.

Jeg skal i øvrigt ikke gå nærmere ind på de ting, vi er enige om, og hvor jeg mener der har været en god tilslutning her.

Alle rationaliseringssspørgsmålene skal jeg lade ligge.

Jeg vil gerne sige om 200.000 kr.s grænsen, som jeg foreslår skal gælde for civile sager, at når jeg før sagde, at disse forslag kunne blive oplæg til en videregående reform, ligger der i dette, at man selvfølgelig kan sige: når vi går helt op til 200.000 kr., er det så rimeligt, at vi fortsat har en retsplejelov, der hviler på det princip, at i civile sager skal landsretten være første instans? Har vi ikke fraveget det så meget, at vi bør sige direkte efter loven, at det er underretterne, og at der jo da også er noget mere servicebetonet i for dem, der skal deltage som parter, vidner og andre, at retsforhandlingerne finder sted så nær som muligt deres bopæl? Jeg synes, der kan være en mening i at drøfte dette spørgsmål videregående, men det skal selvfølgelig behandles indgående i retsplejerådet, hvis vi skal nå dertil, at vi ændrer retsplejelovens principper på dette område.

Der er stillet et specielt spørgsmål vedrørende udpegelsen af lægdommere – ja, der blev stillet to. Der blev stillet ét om, hvordan det forholder sig med folketingsmedlemmer, om folketingsmedlemmer kan blive domsmænd og nævninger. Det kan de efter bestemmelserne i retsplejelovens §§ 70 og 71,